

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-148/2024-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice – specijalistice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja LONJA STRUG d.d. iz Kutine, Vinkovačka 4, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Ulica grada Vukovara 23/V, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Hrvatske vode d.o.o. pravna osoba za upravljanje vodama, Zagreb, Ulica grada Vukovara 220 i Binđo d.o.o. Ivanić Grad, Majdekova ulica 17, koje zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Kallay & partneri d.o.o. Zagreb, Ilica 1A/III, u predmetu radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2024.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave klasa: UP/II-034-02/24-01/220, urbroj: 354-02/13-24-8 od 5. lipnja 2024.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Binđo d.o.o., Ivanić Grad naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.250,00 € u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv rješenja tuženika kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv Odluke o odabiru klasa: 325-01/22-10/11, urbroj: 374-1-3-24-43 od 23. travnja 2024. kojom je naručitelj Hrvatske vode, Zagreb u otvorenom postupku javne nabave s namjerom sklapanja okvirnog sporazuma s jednim gospodarskim subjektom na razdoblje od četiri godine, broj objave: 2023/S 0F2-0002194, predmet nabave: usluga održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje na branjenom području broj 10, područje malog sliva Banovina za razdoblje od 4 godine, kao najpovoljnijeg odabrao ponuditelja Binđo d.o.o. iz Ivanić Grada. Tim rješenjem odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.
2. Tužitelj je podnio tužbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je tuženik u prethodnom postupku pogrešno smatrao da je odlučna činjenica isplata odnosno neisplata plaće od strane tužitelja kao poslodavca, iako se radi o tek neznatnoj nepravilnosti, te je nepotpuno utvrđena činjenica da je tužitelj poduzeo primjerene mjere samokorigiranja pa smatra da naručitelj nije dokazao kršenje

primjenjivih obveza iz članka 254. stavak 1. točke 1. i 8. Zakona o javnoj nabavi. Tuženik nije uzeo u obzir činjenicu da eventualne manje nepravilnosti ne bi trebale imati za posljedicu isključenje tužitelja obzirom da se takva odgovornost ima pripisati ranijoj upravi tim više ako se uzme u obzir da je navedena manja nepravilnost od strane nove uprave odmah uklonjena. Ukazuje na povredu načela proporcionalnosti obzirom da je radi manje nepravilnosti isključen iz postupka javne nabave što je u nesrazmjeru s temeljnim i osnovnim načelom javne nabave, a to je povoljnija odnosno jeftinija cijena i ekonomski isplativija ponuda javnog ponuditelja odnosno tužitelja. Tuženik se pogrešno priklonio navodima naručitelja da je revizijsko izvješće, za koje smatra da ga u potpunosti oslobađa i potvrđuje ispravnu primjenu mjera samokorekcije, bilo nevjerodostojno jer se radi o privatno naručenom izvješću. Ukazuje na tč. 101 Direktive 2014/24/EU EU Parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. Ukazuje da je u revizijskom izvješću potvrđeno točno i ažurno vođenje računovodstvene evidencije, financijskih izvještaja bez odstupanja od zakonskih obveza prema radnicima, tako da niti naručitelj a posljedično niti tuženik nisu niti mogu utvrditi a niti dokazati povrede u svezi isplate plaća nakon promjene vlasničke strukture i uspostave nove uprave društva tuženika (osim onih koji su eventualno nastali kao posljedica rada stare uprave). Naručitelj u više navrata ponavlja da tužitelj nije niti nakon tri dopisa odgovorio na zahtjev za dostavom mjera samokorigiranja što nije točno jer je u svojem prvom odgovoru 29. veljače 2024., član uprave tužitelja obavijestio naručitelja o provedenim i poduzetim mjerama samokorigiranja. Naručitelj, a niti tuženik nisu dali obrazloženje o kojoj se to iznimnoj okolnosti radi da bi ista dovela do isključenja tužitelja čija pouzdanost ne bi trebala biti narušena propustima koji predstavljaju manje nepravilnosti. Predlaže da Sud uvaži tužbeni zahtjev kojim traži poništenje rješenja tuženika i Odluke o odabiru uz naknadu troškova žalbenog postupka i upravnog spora.

3. U odgovoru na tužbu tuženik smatra tužbene navode neosnovanim. Ukazuje da je naručitelj u dokumentaciji o nabavi propisao osnove za isključenje gospodarskog subjekta iz članka 254. stavka 1. točke 1. Zakona o javnoj nabavi te se poziva na točku 101. preambule Direktive 2014/24/EU u kojoj se navodi da ponovljeni slučajevi manjih nepravilnosti mogu dati povod sumnji u pouzdanost gospodarskog subjekta koja može opravdati njegovo isključenje. Poziva se na prethodno rješenje, klasa: UP/II-034-02/24-01/527 od 17. studenog 2023., u kojem je naručitelju dana jasna i precizna uputa da u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda treba nedvojbeno utvrditi do kakvog je kršenja obveza iz područja radnog prava došlo, primjerice, kojem broju radnika nije bila na vrijeme isplaćena plaća, za koje razdoblje i u kojem dijelu, da obračun plaće eventualno nije izvršen sukladno odredbama sklopljenih ugovora o radu, odnosno da je došlo do povrede odredaba kolektivnog ugovora itd. U slučaju da naručitelj ocijeni da one predstavljaju navedenu osnovu za isključenje, treba tražiti žalitelja odgovarajuće dokaze o mjerama samokorigiranja. U ponovljenom postupku naručitelj je u tri navrata od tužitelja tražio dostavu dokaza o isplati plaća za razdoblje od studenog 2022. do prosinca 2023. godine, a tužitelj opetovano nije dostavljao tražene dokaze, odnosno dostavljao je parcijalnu dokumentaciju, a ujedno je iz dostavljenih dokaza utvrđeno da je u ranijim fazama postupka, očito pokušavajući minorizirati pitanje neisplate plaće radnicima, iznosio neistinite podatke. Primjerice prvotno je tvrdio da se radi o neisplati plaće za jednog radnika za mjesec veljaču 2023., te da se radilo o neisplati plaće isključivo članovima uprave, da bi u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda bilo utvrđeno da se radilo o tome da tužitelj za veći broj radnika (18) nije izvršio obračun isplate plaća sukladno kolektivnom ugovoru. Tužitelj je ranije iznosio tvrdnje da se na njega ne primjenjuju odredbe Kolektivnog

ugovora za graditeljstvo, da bi zatim iz izvješća revizora, kojeg je sam tužitelj dostavio, proizlazila obveza primjene tog Kolektivnog ugovora. Stoga smatra da je u poslovanju tužitelja nesporno došlo do povrede primjenjivih obveza iz područja radnog prava u pogledu neisplate plaće i to za veći broj radnika, a ne o neznatnoj nepravilnosti. Ističe da je u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda naručitelj omogućio tužitelju dostavu dokaza primjene mjere samokorigiranja u više navrata prema uputi iz prethodnog rješenja tuženika. Netočni su navodi da tuženik nije ocijenio poduzete mjere samokorigiranja te ističe da je već u prethodnom rješenju navedeno da se naknadna isplata plaća koje su kasnile ne smatra adekvatnom mjerom samokorigiranja. U osporenom rješenju je jasno obrazloženo da tužitelj za mjere korekcije koje se tiču odluka nove uprave, iako pozvan u više navrata, nije dostavio dokaze te je ocijenjeno da niti imenovanje novih članova uprave ni angažiranje vanjskog knjigovodstvenog servisa nije dokaz pouzdanosti. Tuženik je ocijenio da po tužitelju dostavljeno izvješće revizora nije adekvatan dokaz o poduzetim mjerama korekcije prvenstveno iz razloga jer se u jednom dijelu navodi da se za određeni broj radnika ne obračunava i ne isplaćuje plaća sukladno kolektivnom ugovoru, dok s druge strane sadrži navod da su obračuni plaće radnicima u relevantnom razdoblju rađeni točno, ažurno i u skladu s kolektivnim ugovorom. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

4. U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba odnosno naručitelj Hrvatske vode Zagreb ističe da tužitelj ne osporava činjenice utvrđene u postupku niti osporava da je tijekom postupka iznosio neistinite navode o pravno relevantnim činjenicama i podacima koje je od njega tražio te je unatoč zakonskoj obvezi propustio dostaviti zatražene dokumente odnosno u selektivno dostavljenim ispravama izbrisao je pravno relevantne podatke i činjenice bitne za utvrđivanje i ispunjenje kriterija za odabir gospodarskog subjekta. Tužitelj u svojoj tužbi uopćeno i paušalno ističe kako je naručivanjem revizijskog izvješća poduzeo mjere samokorigiranja s ciljem utvrđivanja neprimjerenog ponašanja ranije uprave te ispravka istog. U odnosu na navedeno ističe kako je upravo "nova uprava" sudjelovala u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponude te su od strane naručitelja novoj upravi upućena tri zahtjeva za pojašnjenjem i dostavom podataka i dokaza o poduzetim mjerama samokorigiranja, a na koje zahtjeve se ista oglušila na način da se uopće na utvrđenje i decidirano prezentirane činjenice nije očitovala niti je dostavila zatražene podatke, isprave i dokaze. Upravo suprotno nova uprava je proglasila poslovnom tajnom zatražene podatke i činjenice bitne za utvrđivanje ispunjenja kriterija za odabir gospodarskog subjekta i iste odbila dostaviti naručitelju. Jednako tako nova uprava je u ponovljenom postupku nastavila iznositi kontradiktorne i neistinite činjenice i podatke, na koje nakon zahtjeva za podnošenje naručitelja uopće nije odgovorila. Uvažavajući navedeno ističe kako promjene članova uprave u konkretnoj javnoj nabavi evidentno nije bila niti je mogla biti od ikakvog utjecaja na donošenje drugačije odluke o odabiru. Naručitelj je svoju odluku utemeljio na činjenicama i dokazima prikupljenim tijekom postupka, prije svega izjave samog tužitelja iz očitovanja na zahtjeve naručitelja, selektivni bankovni izvratci dostavljeni od strane samog tužitelja iz kojih proizlaze imena radnika i činjenice o zakašnjelim isplatama plaća kontinuirano tijekom 2023. Tužitelj nije pravilno obračunavao i isplaćivao plaće većem broju svojih radnika u skladu sa zakonskom obvezom iz članka 92. stavak 4. Zakona o radu kontinuirano za cijelo razmatrano razdoblje i to za veći broj svojih radnika koji su poimenično naznačeni u zahtjevu naručitelja, niti u skladu s kolektivnim ugovorom. Unatoč izričitom zahtjevu naručitelja za dostavu potpunih podataka bitnih za utvrđivanje ispunjenja kriterija za odabir

gospodarskog subjekta, a sve u skladu s zakonskom obvezom naručitelja koja proizlazi iz odredbe članka 52. stavak 3. Zakona o javnoj nabavi te odredbe članka 6. stavak 1. točke c, e i f Opće uredbe o zaštiti podataka, tužitelj je proglasio tražene podatke i dokumentaciju poslovnim tajnom i odbio iste dostaviti naručitelju. Ističe da je kao naručitelj postupao sukladno odredbama Zakona o javnoj nabavi i temeljem tog Zakona utvrđene dokumentacije o nabavi pa smatra neutemeljenim tužbene navode da ne želi sklopiti ugovor s tužiteljem koji je dao ekonomski najpovoljniju ponudu. Predlažu da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

5. U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba, odnosno odabrani ponuditelj Binđo d.o.o., Ivanić-Grad smatra tužbene navode pravno neutemeljenim. Ističe da su neisplate plaća takva nezakonitost za koje je predviđeno da se time ostvaruje biće kaznenog djela za koje je prema mjerodavnom Kaznenom zakonu propisana kazna zatvora. Naručitelj je prilikom donošenja odluke dužan uzeti u obzir sva zakonom propisana načela javne nabave, a upravo radi zaštite tih načela se propisuju obvezne i fakultativne osnove isključenja koje je naručitelj propisao dokumentacijom o nabavi. U odnosu na navode tužitelja da će naručitelj odabirom skuplje ponude opteretiti državni proračun ističe da bi opterećenje za državni proračun svakako bio i raskid ugovora sklopljenog s nepouzdanim gospodarskim subjektom kod kojeg je dokazano postojanje osnove za isključenje koje je sam taj ponuditelj najprije potpuno poricao, a tek kada je suočen s dokazima o navedenom tvrdio da je riječ o manjim nepravilnostima koje su odmah ispravljene te dostavi neodgovarajuće dokaze o samokorigiranju, iako je u konačnici utvrđeno da se radilo o kontinuiranom kršenju propisa iz radnog prava na štetu njegovih radnika. Potom je tužitelj dodatno pokušao banalizirati situaciju i naveo da se utvrđeno protupravno postupanje tj. kršenje propisa radnog prava odnosilo samo na članove uprave tužitelja iako ni takav navod tužitelja nije bio točan, dok je cijelo vrijeme osporavao i poricao da bi se na istoga uopće primjenjivao Kolektivni ugovor za graditeljstvo, a što je sve tuženik pravilno utvrdio. Iz sadržaja revizorskog izvješća vidljivo je da istim ne samo da nije i ne može biti otklonjena odgovornost za utvrđenje nezakonitosti u postupanju tužitelja, nego i sam taj nalaz revizora dodatno potvrđuje da tužitelj u relevantnom razdoblju nije obračunavao i isplaćivao plaće svojim radnicima u skladu s obvezama koje proizlaze iz kolektivnog ugovora, a izvješće revizora nije cjelovito. Upućuje na odredbu članka 255. stavak 3. i 4. Zakona o javnoj nabavi. Tužitelj kao ponuditelj je taj koji može naručitelju pružiti dokaze o poduzetim mjerama samokorigiranja kojima će dokazati svoju pouzdanost tj. teret dokaza je na tužitelju kao ponuditelju, ali navedene dokaze ne može sam ponuditelj ocijeniti i proglasiti prikladnima niti poduzete mjere ocijeniti primjerenima, a to ne može učiniti ni od strane tužitelja privatno angažirani revizor, već je to isključivo zadatak naručitelja koji ima i slobodu i odgovornost na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka ocijeniti pouzdanost onog ponuditelja kod kojeg je utvrđeno postojanje osnove za isključenje te na taj način prevenirati rizike koje sa sobom nosi odabir nepouzdanog gospodarskog subjekta. Tužitelj pogrešno smatra da okolnost što nigdje nije propisano što su to mjere samokorigiranja sama po sebi ne znači da naručitelj treba kao prikladnu mjeru prihvatiti sve što mu ponuditelj navede i sve što ponuditelj sam smatra prikladnom mjerom, a koje shvaćanje tužitelja je potpuno neutemeljeno. Pravilno su u obzir uzeta i tužiteljeva prvotna negiranja, kršenja primjenjivih propisa, zatim dostavljanje neodgovarajućih dokaza i prikriivanje činjenica koje su u konačnici utvrđene istinitima i nespornima, a potom i banaliziranje stupnja protupravnosti utvrđenog propusta, koje se nastavlja i u tužbi, što sve jasno ukazuje

na to da tužitelj ne samo da nije poduzeo odgovarajuće mjere da ispravi i izbjegne nezakonito postupanje u budućnosti, već ne prihvaća odnosno opovrgava da je isto postojalo u prošlosti i to unatoč svim dokazima kojima naručitelj raspolaže, a koji uključuju i optužni prijedlog Državnog inspektorata Republike Hrvatske. Jasno je da je, između ostalog, i takvo postupanje tužitelja tijekom cijelog postupka, a nastavlja se i u tužbi, nesporno dovelo u pitanje njegov integritet te je dovelo do narušenog povjerenja u tužiteljevu pouzdanost. Nadalje, nejasno je i na temelju koje to zakonske odredbe tužitelj smatra da bi sklapanje ugovora s povoljnijim ponuditeljem kod kojega su utvrđene osnove za isključenje predstavljalo viši stupanj javnog interesa od sankcioniranja utvrđenih propusta iz radnopravnih odnosa isključenjem ponuditelja kod kojeg su takvi propusti nesporno utvrđeni. Naručitelj je pravilno postupio i eliminirao rizike jer je pravilno zaključio da se radi o nepouzdanom ponuditelju koji je pogrešno i neistinito davao izjave o radnicima i razdoblju neisplate plaće, poricao i osporavao da se na istoga primjenjuje kolektivni ugovor, neistinito iznosio tvrdnje da se plaća za razdoblje 2022. i 2023. nije pravilno obračunavala i isplatila sukladno odredbama kolektivnog ugovora samo članovima uprave te pokušao prikriti neisplatu plaća do koje je došlo u daljnjem razdoblju od travnja do studenog 2023. tako što je iz službene dokumentacije brisao potrebne podatke neosnovano se pozivajući na tajnost podataka. Ukazuje da je presudom Općinskog suda u Kutini, poslovni broj: Pp 812/2023 od 26. travnja 2024., donesenom povodom optužnog prijedloga Državnog inspektorata Republike Hrvatske, tužitelj proglašen krivim jer je 3. svibnja i 7. lipnja 2023. inspeksijskim nadzorom utvrđeno počinjenje prekršaja iz članka 12. stavak 1. i 3. kažnjivo po članku 228. stavak 1. točke 1. i stavak 2. Zakona o radu te prekršaj iz članka 93. stavka 2. kažnjivo po članku 299. stavak 1. točka 46. i stavak 2. Zakona o radu kao i prekršaj iz članka 3. stavka 2. kažnjivo po članku 10. stavak 1.a i stavak 2. Zakona o minimalnoj plaći. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije uz naknadu troškova sastava odgovora na tužbu.

6. Podneskom od 11. rujna 2024. zainteresirana osoba Binđo d.o.o. dostavila je i presudu ovog Suda broj: UsII-147/2024 od 20. kolovoza 2024.

7. Odgovori na tužbu tuženika i zainteresiranih osoba dostavljeni su tužitelju sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24.).

8. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv odluke o odabiru, pri čemu je za svoju odluku naveo iscrpno i argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima spisa predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

10. Razmatrajući sadržaj tužbe te odgovore na tužbu zainteresiranih osoba, kao i dokaze priložene spisu predmeta, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj ukazuje u tužbi. Ovo stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama i dokazima koji su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđeni, nakon čega je pravilnom primjenom mjerodavnih odredaba Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", broj: 120/16. i 114/22., dalje u tekstu: Zakon) i dokumentacije o nabavi osnovano zaključio da je naručitelj pravilno isključio tužitelja iz postupka javne nabave temeljem odredbe članka 254. stavak 1. točke 1. i točke 8. Zakona, slijedom čega je žalbu tužitelja izjavljenu protiv odluke o odabiru, donesenu u drugom ponovljenom postupku, odbio kao neosnovanu uz obrazloženje koje prihvaća i ovaj Sud.

11. Odredbom članka 254. stavak 1. Zakona propisano je da javni naručitelj može isključiti gospodarskog subjekta iz postupka javne nabave ako može na odgovarajući način dokazati kršenje primjenjivih obveza u području prava okoliša, socijalnog i radnog prava, uključujući kolektivne ugovore, a osobito obvezu isplate ugovorene plaće ili odredbama međunarodnog prava okoliša, socijalnog i radnog prava navedenim u prilogu XI. ovoga Zakona (točka 1.); da je gospodarski subjekt kriv za ozbiljno pogrešno prikazivanje činjenica pri dostavljanju podataka potrebnih za provjeru odsutnosti osnova za isključenje ili za ispunjenje kriterija za odabir gospodarskog subjekta, ako je prikrio takve informacije ili nije u stanju priložiti popratne dokumente u skladu s pododjeljkom 1. odjeljkom C ovoga poglavlja (točka 8.).

12. Sud nalazi pravilnim tumačenje tuženika da je u konkretnom slučaju naručitelj u drugom ponovljenom postupku, nakon što je postupajući po uputi iz ranijeg rješenja tuženika omogućio tužitelju u više navrata da dostavi dokaze o mjerama u smislu članka 255. stavak 1. i 2. Zakona, pravilno zaključio da poduzete mjere na koje tužitelj ukazuje (naknadna isplata plaća, promjena uprave i revizijsko izvješće) ne predstavljaju mjere samokorigiranja za preveniranje povreda prava radnika na obvezu isplate ugovorene plaće ubuduće, niti su sami po sebi dokaz pouzdanosti gospodarskog subjekta. Ovo osobito imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radilo o ponovljenim nepravilnostima u smislu neisplate plaće radnicima i to sukladno kolektivnom ugovoru, da je naručitelj u tri navrata nakon promjene uprave tražio od tužitelja dostavu relevantne dokumentacije na koju je upućivao tuženik u ranijem rješenju, čemu tužitelj nije udovoljio, već je pri dostavljanju podataka potrebnih za provjeru odsutnosti osnova za isključenje pogrešno prikazivao činjenice i prikrivao relevantne podatke. Stoga je osnovano naručitelj sukladno članku 301. stavak 1. i 2. te članku 255. stavak 3. Zakona te točke 19.1. dokumentacije o nabavi utvrdio postojanje osnove za isključenje iz članka 254. stavak 1. točke 1. Zakona isključio tužitelja iz predmetnog postupka javne nabave osnovano ocijenivši da poduzete mjere kojima je tužitelj dokazivao svoju pouzdanost nisu primjerene odnosno da njima nije nedvojbeno otklonjena sumnja u pouzdanost tužitelja kao gospodarskog subjekta za predmetni postupak javne nabave. Pri tome osnovano tuženik obrazlaže da postupanje naručitelja proizlazi iz zakonskih odredbi i to članka 254. stavak 1. i članka 255. stavak 3. Zakona, a u konkretnom slučaju i iz točke 19.1. dokumentacije o nabavi koja sadrži odredbe o osnovama za isključenje gospodarskog subjekta iz članka 254. stavka 1. točka 1. Zakona, te odredbe o samokorigiranju iz članka 255. Zakona. Stoga nisu osnovani tužbeni navodi da se u konkretnom slučaju radi o propustima koji predstavljaju manje nepravilnosti iz radno-pravnih odnosa, jer kao što je već naprijed rečeno, kršenje primjenjivih obveza iz područja radnog prava, uključujući kolektivne ugovore, a osobito obvezu isplate ugovorene plaće može biti osnova za isključenje gospodarskog subjekta iz postupka javne nabave sukladno naprijed navedenoj zakonskoj odredbi, a u konkretnom slučaju i točki 19. 1. dokumentacije o nabavi. Pri tome osnovano tuženik zaključuje da se u konkretnom slučaju ne radi niti o povredi načela proporcionalnosti obzirom na ponudu s nižom cijenom, već o postupanju naručitelja sukladno zakonskoj odredbi i dokumentaciji o nabavi u vezi propisane fakultativne osnove za isključenje, koja se primjenjuju na sve ponuditelje neovisno o cijeni njihovih ponuda. Osim toga, odabir ponuditelja je u skladu s načelom "ekonomski najpovoljnije ponude" koje je načelo, u skladu s Direktivama EU, ima za cilj osigurati najbolju vrijednost, a što ne znači prihvatiti i najnižu cijenu ponuditelja, niti iz navedenih mjerodavnih odredbi Zakona proizlazi da bi se osnove za fakultativne osnove za isključenje trebale razmatrati ovisno o cijeni ponude.

13. Sud prihvaća obrazloženje tuženika i naručitelja da izvješće revizora, dostavljeno od strane tužitelja, ne predstavlja odgovarajući dokaz o poduzetim mjerama korekcije za preveniranje povreda prava radnika ubuduće jer su u istom navodi o isplati plaća sukladno kolektivnom ugovoru kontradiktorni, posebno uzimajući u obzir da tužitelj na opetovano traženje naručitelja nije dostavio relevantnu dokumentaciju kojom bi dokazao svoje tvrdnje, pri čemu osnovano tuženik ukazuje da je teret dokazivanja na strani tužitelja, a što proizlazi iz odredbe članka 403. stavak 1. Zakona.

14. Kako je osporeno rješenje tuženika doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo obrazložene razloge sukladno članku 425. stavku 3. Zakona, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporene odluke pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je osporeno rješenje utemeljeno, ali ih drugačije tumači, pri čemu daje svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

15. Razloge na kojima temelji tužbu u ovom upravnom sporu tužitelj je iznosio i u postupku u kojem je osporavao rješenje tuženika u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2023/S0F2-0001864 predmet nabave: usluga održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje na branjenom području broj 9, područje malog sliva Lonja – Trebež, za razdoblje od četiri godine u kojem je naručitelj Hrvatske vode kao najpovoljniju također odabrao ponudu ovdje zainteresirane osobe Binđo d.o.o. iz Ivanić Grada. U upravnom sporu koji se pred ovim Sudom vodio pod poslovnim brojem: UsII-147/2024 ovaj Sud donio je presudu 30. kolovoza 2024. kojom je odbio tužbeni zahtjev. Nakon razmatranja razloga osporenog rješenja u odnosu na razloge sadržane u tužbi, ovaj Sud nije našao osnove za odstupanje od stajališta i razloga na kojima je utemeljio presudu broj: UsII-147/2024 od 30. kolovoza 2024.

16. Kako tužitelj nije uspio u upravnom sporu, to u smislu odredbe članka 147. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadu troškova nastalih u upravnom sporu.

17. Nastavno, Sud je temeljem navedene zakonske odredbe i Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23.) odabranom ponuditelju, ovdje zainteresiranoj osobi na ime naknade troškova u sporu koji se sastoji od sastava odgovora na tužbu kao opravdan dosudio iznos od 1.250,00 eura.

18. Imajući u vidu sve navedeno trebalo je temeljem članka 116. stavak 1. i članka 148. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu, 18. rujna 2024.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner

Broj zapisa: **9-3086c-921ae**

Kontrolni broj: **0b497-a35e4-a9cf3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Ana Berlangi Fellner, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.